

sistem.¹² Ker gre pri pranju denarja za kazenskopravno materijo, ki je urejena v številnih za Republiko Slovenijo zavezujočih mednarodnih dokumentih,¹³ niso utemeljeni pritožnikovi očitki o kršitvi ustavnih pravic zaradi opiranja sodišč na določbe mednarodnega in primerjalnega prava.

17. Ne držijo pritožnikovi očitki, da so sodišča zavzela stališče, da je pritožnik zgolj s prejemom denarja na račun izpolnil zakonske znake kaznivega dejanja pranja denarja. Iz dejanskih ugotovitev sodišča prve stopnje (ki jih je potrdilo Višje sodišče in v pravilnost katerih se Ustavno sodišče v postopku z ustavno pritožbo ne more spuščati) izhaja, da je na podlagi Dogovora pritožnik prejel denar, ki je izviral iz kaznivega dejanja. Po ugotovitvah sodišča je bila vsebina Dogovora, da pritožniku pripada navedeni znesek zaradi odpovedi pravicam iz dveh opsijskih pogodb. Vendar naj bi bili v Dogovoru navedeni opsijski pogodbi lažni, saj sta bili sklenjeni drugega dne, kot je bil na njiju zapisan dan. Sodišča so ugotovila, da je bil nezakoniti izvor denarja prikrit z Dogovorom kot na videz zakonitim pravnim poslom. Sodišča so tako upoštevala vse konkretne okoliščine zadeve in ne samo golo dejstvo, da je pritožnik denar prejel. Pomembno je tudi, da pritožnik denarja ni zgolj prejel na transakcijski račun, temveč ga je po ugotovitvah sodišč nato prenakazal na več različnih računov z različnimi nameni nakazila, med drugim precejšnji znesek tudi na podjetje v tujini za nakup delnic tega podjetja.¹⁴ Stališče sodišč, da so navedena pritožnikova ravnanja pomenila razpršitev denarja, ki je otežila sledljivost njegovemu izvoru, ni ustavno sporno. S takšno razlago sodišča niso prestopila jezikovnih meja 252. člena KZ, temveč so ustavno skladno konkretizirala pravni pojem "prikritje izvora denarja ali premoženja", ob upoštevanju objekta kazenskopravnega varstva - finančnega sistema.

18. Niti niso utemeljeni pritožnikovi očitki, da naj bi se kaznivo dejanje pranja denarja lahko storilo samo z direktnim naklepom. Že Vrhovno sodišče je pritožniku pojasnilo, da je 252. člen KZ v delu, ki se nanaša na subjektivni odnos storilca do alternativnih izvršitvenih ravnanj pranja denarja, pomensko odprt in s tem dopušča razlago, da je kaznivo dejanje mogoče storiti bodisi z direktnim bodisi z eventualnim naklepom.¹⁵ Ni utemeljeno pritožnikovo sklicevanje na točko a) prvega odstavka 6. člena Konvencije št. 141, saj so v skladu s točko b) prvega odstavka istega člena države pogodbenice dolžne inkriminirati vsakršno naklepno skrivanje ali prikrivanje premoženja, kadar se ve, da je

¹² Glej Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah kazenskega zakonika Republike Slovenije z dne 22. 3. 1996, str. 6.

¹³ Za natančnejši pregled mednarodnih pravnih virov glej V. Šeme Hočevar, Pranje denarja – učinkovito odkrivanje in preprečevanje, GV Založba, Ljubljana 2007.

¹⁴ Pritožnik je nakazal 5.068.523,00 EUR na račun gospodarske družbe Poteza Netherlands B. V. s sedežem v Amsterdamu kot kupnino za nakup 100 % poslovnega deleža navedene družbe; dne 5. 11. 2007 je kot "plačilo računa" nakazal 6.500.000,00 EUR na transakcijski račun gospodarske družbe FB Investicije, d. o. o., Ljubljana; v letu 2008 pa je opravil več nakazil v višini do 400.000,00 EUR na transakcijske račune Špele Bavčar, Bojana Finka in Bojana Korsike ter za nakup nepremičnin na območju Vrhnike in delnic Nove ljubljanske banke, d. d., Ljubljana.

¹⁵ Sodba Vrhovnega sodišča, 29. točka obrazložitve.